

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 352/2023-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní sp. zn. 9C/15/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Žiada uložiť okresnému súdu povinnosť konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov a priznať mu finančné zadost'učinenie 10 000 eur.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ prostredníctvom matky podal 20. januára 2016 návrh na zvýšenie výživného na plnoletú osobu. Okresný súd rozsudkom z 13. februára 2017 výživné na sťažovateľa v protiklade s podaným návrhom znížil. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 30. júna 2020 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom z 12. júla 2021 určil výživné na sťažovateľa, v časti návrh zamietol a rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Tento rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 10. septembra 2021 a vykonateľnosť 14. septembra 2021. Následne okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 2. decembra 2021 rozhodol o výške náhrady trov konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. decembra 2021 a vykonateľnosť 28. decembra 2021.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že v období od rozhodnutia krajského súdu z 30. júna 2020 do spísania ústavnej sťažnosti (23. apríl 2023) sa konanie vyznačuje priet'ahmi, a teda došlo k porušeniu jeho označeného práva. Súčasne považuje za porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy aj celkovú dĺžku konania. Priebeh konania bol spomalený pandemiou, avšak ak by okresný súd bol 13. februára 2017 rozhodol „riadne“, objektívna prekážka plynúca z epidemickej situácie by dĺžku konania nemohla ovplyvniť.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, ktorý nie je právne zastúpený tak, ako to vyžaduje § 34 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), v ústavnej sťažnosti nepodal úplný skutkový obraz konania, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva. Ústavný súd iba v súčinnosti s okresným súdom zistil, že konanie vo veci samej bolo právoplatne ukončené k 10. septembru 2021 a v časti týkajúcej sa výšky trov konania k 24. decembru 2021.

5. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte § 124 zákona o ústavnom súde predstavuje tzv. „iný zásah“ (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

6. Ústavný súd konštatuje, že konanie, v ktorom podľa sťažovateľa došlo k vzniku zbytočných priet'ahov, bolo právoplatne skončené 10. septembra 2021, resp. 24. decembra 2021. Sťažovateľ doručil ústavnú sťažnosť ústavnému súdu 18. mája 2023, t. j. v čase, keď už zásah do základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov trvať nemohol. Preto ústavný súd neúplnú ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

7. Odmietnutie ústavnej sťažnosti má za následok, že nebolo hospodárne aktivovať proces odstraňovanie nedostatkov ústavnej sťažnosti (absencia právneho zastúpenia, chýbajúce dôkazy) a bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (príkaz konať, finančné zadost'učinenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2023

Robert Šorl
predseda senátu